

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 września 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2016 r. A. R. kierował samochodem osobowym marki N. (...) o nr rej. (...), jechał ulicą (...) w kierunku ul. (...) w R.. Około godz. 18.10 oskarżony nie zatrzymał się przed poprzedzającym go pojazdem – samochodem marki B. (...) o nr rej. (...), którym kierował M. L. (1), który zatrzymał się przed przejściem dla pieszych w celu ustąpienia im pierwszeństwa. A. R. kierowanym przez siebie pojazdem najechał na tył pojazdu kierowanego przez M. L. (1). Na miejsce przybyli funkcjonariusze Policji – G. L. (1) oraz Ł. Ż., oskarżony został poddany badaniu stanu trzeźwości za pomocą urządzenia Alko-sensor nr (...), w pierwszym badaniu przeprowadzonym o godz. 18.25 uzyskał on wynik pozytywny – 1,04 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejne badania przeprowadzono o godzinie 18.40 uzyskując wynik 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie o godzinie 19.40 na urządzeniu A. D.-803 uzyskano wynik 2,09 promila i o godz. 19.42 wynik 2,11 promila alkoholu w wydychanym powietrzu. A. R. podał kontrolującemu go funkcjonariuszom, iż alkohol spożywał tego samego dnia, około godz. 13.00 miał wypić około 0,5 litra wódki.

A. R. był w przeszłości karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 6 listopada 2006 r., sygn. akt X K (...) za występki z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 13 sierpnia 2006 r., na karę 100 stawek dziennych grzywny w wysokości 10 zł każda oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, licząc od 13.08.2006 r. Oskarżony nie wykonał orzeczonej kary grzywny i postanowieniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 11 września 2008 r. orzeczoną karę zamieniono na zastępczą karę 50 dni pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 28.10.2008 r. do 17.12.2008 r. Ponadto A. R. był karany wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 18 grudnia 2006 r., sygn. akt II K (...) za czyny z art. 159 kk, art. 280 § 2 kk i in. oraz z art. 280 § 1 kk i in., za które wymierzono karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet jej wykonania zaliczono skazanemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 5.12.2005 r. do dnia 23.12.2005 r. Wykonanie orzeczonej kary było odraczane postanowieniami Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 10 września 2007 r. i z dnia 28 maja 2008 r., przy czym oskarżony odbył orzeczoną karę w w/wymienionym okresie podlegającym zaliczeniu oraz od dnia 17.12.2008 r. do dnia 26.07.2011 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 14 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ko (...) nie uwzględniono wniosku A. R. o zatracie skazania wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 18 grudnia 2006 r., sygn. akt II K (...), kolejnego wniosku skazanego w tym przedmiocie nie uwzględniono postanowieniem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt II Ko (...).

Dowody:

wyjaśnienia oskarżonego karta 10, 22, zeznania świadków G. L. karta 129, Ł. Ż. karta 129-130, M. L. karta 130, M. K. karta 130, protokoły badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwami wzorcowania karta 2-5, odpis wyroku karta 20, karta karna 15-17, 137-139, 188-190, historia choroby karta 61, opinia sądowo psychiatryczno – psychologiczna karta 110-113, akta spraw X K (...) oraz II K (...) wraz z aktami postępowań wykonawczych

A. R. ma 37 lat, nie posiada stałej pracy, podejmował prace dorywcze, uzyskując dochód w wysokości około 1 000 zł miesięcznie, obecnie jest pozbawiony wolności – tymczasowo aresztowany. Za 2014 r. oskarżony nie wykazał dochodów. A. R. jest bezdzietnym kawalerem, od września 2014 r. uczęszczał do studium policealnego, ucząc się zawodu technik masażysta. Oskarżony w przeszłości korzystał z konsultacji psychologicznej, leczył się psychiatrycznie podczas odbywania orzeczonych kar pozbawienia wolności. A. R. kilkakrotnie przebywał w Miejskiej Izbie Wyrzeźwien, jest uzależniony od alkoholu, posiada również cechy osobowości nieprawidłowej. Oskarżony w dacie popełnienia zarzucanego mu czynu miał w pełni zachowaną zdolność do jego rozumienia i pokierowania swoim zachowaniem.

Dowody:

oświadczenie oskarżonego karta 22, informacja o dochodach karta 19, zaświadczenie karta 62, karta kontroli karta 63

Oskarżony A. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził żal w związku z jego popełnieniem. Wyjaśnienia oskarżonego A. R. w pełni zasługują na wiarę, sprawstwo oskarżonego potwierdza treść zgromadzonych dokumentów – protokołów badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania, jak również zeznania świadków funkcjonariuszy Policji G. L. (1) oraz Ł. Ż. i uczestników kolizji M. L. (1) oraz M. K. (2). Zeznania w/wymienionych świadków są spójne, wzajemnie się uzupełniają, ich treść w zakresie stwierdzenia, iż A. R. w dniu 4 sierpnia 2016 r. kierował samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości potwierdzają wyniki przeprowadzonych na certyfikowanych urządzeniach badań. W zakresie ustalenia stanu poczytalności oskarżonego Sąd oparł się na opinii biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, jest ona jasna, czytelna, zawiera logicznie uzasadnione wnioski, opiniujący biegli oparli się na dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonych badaniach, posiadają odpowiednie wykształcenie i doświadczenie zawodowe w zakresie objętym opiniowaniem. Sąd oparł również swe ustalenia na powołanych dowodach z dokumentów, które zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w ramach powierzonych im kompetencji, zgodnie ze stanem posiadanej wiedzy. Ich treść nie była kwestionowana przez oskarżonego. Załączone akta spraw stanowią dowód uprzedniej karalności oskarżonego oraz przebiegu wykonania orzeczonych kar.

Sąd zważył, co następuje:

Czyn zarzucany oskarżonemu został opisany w art. 178a § 4 kk, stanowi on, iż odpowiedzialności karnej podlega m.in. ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi pojazd mechaniczny np. w ruchu lądowym, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, albo prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości w czasie obowiązywania orzeczonego za popełnione wcześniej przestępstwo zakazu prowadzenia pojazdów. Opisany występki ma charakter formalny, można popełnić go umyślnie.

Wobec ustalonego stanu faktycznego bezspornym jest, iż A. R. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 178a § 4 kk, albowiem prowadził w dniu 4 sierpnia 2016 r. pojazd mechaniczny w ruchu lądowym – na drodze publicznej – ul. (...) w R. kierował samochodem osobowym marki N. (...). W tym czasie oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, ustalony poziom alkoholu w organizmie znacznie przekraczał 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (art. 115 § 16 kk). Wreszcie A. R. kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości będąc uprzednio karany za występki z art. 178a § 1 kk – wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 6 listopada 2006 r., sygn. akt X K (...). Opisany wyrok wymierzono A. R. karę grzywny, którą następnie zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności, którą to skazany odbywał do dnia 17 grudnia 2008 r., ponadto wyrokiem tym orzeczono wobec wymienionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres pięciu lat, tj. do dnia 13.08.2011 r. Zgodnie z przepisem art. 107 kk oraz art. 108 kk zatarcie skazania możliwe jest z upływem odpowiednich okresów od daty wykonania orzeczonej kary, przy czym w przypadku kilku skazań dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań. Powyższe oznacza, iż jeżeli osoba była kilkakrotnie karana nie dzieje się tak, iż każde skazanie zaciera się z upływem odpowiedniego okresu określonego na podstawie przepisów art. 107 kk, a z chwilą zatarcia ostatniego ze skazań, chyba że do popełnienia kolejnego przestępstwa dojdzie już po upływie okresu wymaganego dla zatarcia uprzedniego skazania. W przedmiotowej sprawie nie doszło do zatarcia skazania na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 6 listopada

2006 r., sygn. akt X K (...), którym to uznano A. R. za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk, albowiem już po uprawomocnieniu się wymienionego wyroku w dniu 6 grudnia 2006 r. A. R. został ponownie skazany w sprawie sygn. akt II K (...), gdzie została mu wymierzona kara łączna 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą zakończył odbywać w dniu 26.07.2011 r. i od tej daty biegnie okres zatarcia skazania określony w art. 107 § 1 kk.

Oskarżony popełnił zarzucany mu czyn umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, wiedział o tym, iż nie wolno kierować samochodem po spożyciu alkoholu, mimo to kierował nim krótko po spożyciu dużej ilości alkoholu – około 0.5 litra wódki.

Czyn A. R. jest zawiniony, jest on osobą dorosłą, znającą normy i przepisy prawa w stopniu dostatecznym, by wiedzieć, jak należy postępować, po jego stronie nie zachodziły żadne okoliczności mogące poddać w wątpliwość stan jego poczytalności – nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Czyn oskarżonego jest również społecznie szkodliwy swoim zachowaniem godził on w bezpieczeństwo w komunikacji, bezpieczeństwo własne jak i innych uczestników ruchu – de facto spowodował to zagrożenie doprowadzając do kolizji z pojazdem kierowanym przez M. L. (1), nie wyhamował, gdy pojazd ten zatrzymał się przed przejściem dla pieszych i najechał na jego tył. W sposób istotny naruszył obowiązujące normy prawne, znając konsekwencje kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, odbywając za taki czyn nawet zastępczą karę pozbawienia wolności. W ocenie Sądu tak stopień zawinienia, jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu należy ocenić jako stosunkowo wysokie. Za czym przemawiają charakter naruszonych norm, stopień ich naruszenia, sposób działania sprawcy. Spowodowanie rzeczywistego zagrożenia dla pozostałych uczestników ruchu, jak również fakt kierowania pojazdem w krótkim czasie od chwili spożywania alkoholu, wyniki przeprowadzonych badań wskazują, iż poziom alkoholu w organizmie oskarżonego wzrastał.

Zarzucając oskarżonemu czyn jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, ponadto na podstawie art. 42 § 3 kk Sąd jest zobowiązany obligatoryjnie do orzeczenia środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz na podstawie art. 43a § 2 kk świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 10 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W przedmiotowej sprawie Sąd rozważając wymiar kary dla oskarżonego mając na uwadze jego uprzednią karalność, w tym za przestępstwo podobne, stopień zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu uznał, iż tylko kara pozbawienia wolności może spełnić swe cele tak w zakresie oddziaływania indywidualnego, jak i prewencji ogólnej. A. R. wszedł do samochodu krótko po spożyciu alkoholu, jego poziom w organizmie nadal wzrastał, ponadto był znaczny – przekraczał dwa promile, wreszcie fakt kierowania samochodem pod wpływem alkoholu niewątpliwie przyczynił się do zaistniałej kolizji. Z drugiej strony jako okoliczność łagodzącą Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu po upływie znacznego okresu czasu od popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk, po upływie niemal 10 lat od daty jego popełnienia i prawie pięciu lat od upływu okresu, kiedy to obowiązywał go zakaz prowadzenia pojazdów. Okoliczności te skutkowały wymierzeniem A. R. bezwzględnej kary pozbawienia wolności, lecz w dolnych granicach ustawowego zagrożenia – kary 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 3 kk orzeczono wobec A. R. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a na jego poczet zgodnie z art. 63 § 4 kk zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 04.08.2016 r. do dnia 19.09.2017 r. Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono również świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, przy czym uwzględniając powyższe okoliczności, jak i sytuację materialną oskarżonego wysokość świadczenia określone wg. dolnej jego granicy.

W przedmiocie kosztów postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk, Sąd uwzględniając sytuację materialną oskarżonego A. R., brak stałej pracy, obecnie pozbawienie wolności, odstąpił od obciążania go kosztami postępowania. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 kpk zasądzono na rzecz obrońcy ustanowionego z urzędu zwrot kosztów obrony, obliczając je z uwzględnieniem udziału obrońcy w postępowaniu, ilości rozpraw.

SSR Katarzyna Baryła